

Arrest

nr. 70 686 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Pozheran (gemeente Viti) en bent u Kosovaars staatsburger.

In de loop van de jaren 1990 vroeg u verschillende malen in Zwitserland asiel aan. U keerde telkens vrijwillig naar uw land terug.

Zo keerde u ondermeer in 1999, kort na de oorlog, terug.

U trok vanuit Kosovo regelmatig naar het vlakbij gelegen Macedonië. U leerde er in 2003 uw huidige partner I. S. (...) (O.V. X) kennen.

Hoewel zij het Servische staatsburgerschap had, woonde ze in Macedonië om haar ex-man te ontlopen. Eenmaal had u in de grensstreek tussen Macedonië en Kosovo problemen met een man die u uitschold en die u wou aanvallen. Dit gebeurde niet, omdat Kfor (Kosovo Force) tussenbeide kwam.

In Pozheran bekogelden onbekenden, vermoedelijk uw burens, omwille van uw etnische origine uw huis met stenen. De politie ondernam niets. Ook werd u tweemaal door onbekenden achtervolgd. U diende beide keren klacht in bij Kfor. Ze ondernamen echter niets.

De toestand werd onhoudbaar in Kosovo en in 2003 besloot u naar Italië te vluchten met uw partner. U vroeg er tevergeefs asiel aan. U kon er wel werken.

Toen de firma waar u werkte dichtging en u geen financiële middelen meer had, besloot u op 5 augustus 2005 in België asiel aan te vragen. Uw partner beviel in België van een dochter. U belandde met uw gezin in een gesloten asielcentrum. Uw partner raakte hierdoor in een depressie.

U werd uiteindelijk naar Italië gerepatriëerd.

In Italië verbleef u tot eind 2007 illegaal. U vroeg er geen asiel aan.

De eigenaar van uw woning in Italië vroeg steeds meer geld. Gezien u dit niet meer kon betalen, vatte u het plan op om met uw gezin terug naar België te komen. U reisde via Zwitserland en in de buurt van Lausanne werd uw dochter ziek.

Op aanraden van de dokters aldaar besloot u nogmaals asiel aan te vragen in Zwitserland.

Nadat de Zwitserse asielinstanties een weigeringsbeslissing namen, reisden jullie door naar België, waar jullie op 23 maart 2009 voor een tweede keer asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt in Pristina op 25 september 2001; uw UNMIK-rijbewijs, d.d. 30 september 2002; uw geboorteakte, uitgereikt in Pozheran op 12 januari 1978 en een UNMIK-attest waaruit blijkt dat u geen eigendom heeft in Pozheran, uitgereikt in Viti op 7 januari 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat onbekenden, vermoedelijk uw burens, met stenen naar uw huis gooiden omwille van uw etnische origine en onbekenden u vermoedelijk omwille van uw etnische origine tweemaal met de wagen achtervolgden (CGVS II, p. 2-7).

Wat deze problemen betreft, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten.

Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken dat toen u in 2000 in Prishtinë was u in de menigte iemand zag die u met een revolver wou doden, dat u toen naar uw wagen vluchtte en wegreed. U werd nog een aantal kilometers door een wagen gevolgd, maar deze kon u niet inhalen omdat u met een snelle wagen reed. U sprak toen over slechts één achtervolging (DVZ 1e AA, vraag 41).

Bij uw tweede asielaanvraag vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door een Albanees in Prishtinë beschoten werd en dat u door een geblindeerde wagen achtervolgd werd. Bij een tweede achtervolging botste de achtervolgende auto enkele keren tegen uw wagen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u door een wagen achtervolgd werd en dat u merkte dat, toen u vaart minderde, men u wou beschieten. De auto werd echter niet beschoten. Andere schietincidenten vermeldde u niet. U verklaarde tevens tweemaal achtervolgd geweest te zijn. Bij de tweede achtervolging deed de achtervolgende auto alsof hij tegen uw wagen wou botsen (CGVS II, p. 2; p. 4-5).

Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaard had beschoten te zijn, ontkende u gezegd te hebben dat uw belagers geschoten hebben (CGVS II, p. 8).

Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde achtervolgingen.

Wat er ook van zij, de door u beweerde problemen dateren van 2002 en vroeger.

U verklaarde uitdrukkelijk dat u de afgelopen zeven jaren niet meer in Kosovo geweest bent en dat u niet wist hoe de situatie daar heden is (CGVS II, p. 8).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali, Egyptenaren) in Kosovo intussen sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze

informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt eveneens voor RAE die al dan niet terecht als Servische collaborateurs beschouwd worden.

Uit de geciteerde informatie blijkt bovendien tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet, in tegenstelling tot hetgeen u beweerde – u verklaarde dat de politie in Kosovo de RAE-gemeenschap niet helpt (CGVS II, p. 6) –, dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uw verklaring als zou KFOR in uw zaak niets ondernemen/ondernomen hebben (CGVS II, p. 4-6), stemt evenmin overeen met bovenvermelde informatie.

Overigens verklaarde u zelf dat KFOR wél tussenkwam toen iemand u aan de grens met Macedonië dreigde aan te vallen. Bovendien maakte ze nota van uw klachten in verband met de achtervolgingen (CGVS II, p. 4-6).

Uit het louter feit dat het onderzoek in het kader van deze zaak geen vruchten afwierp, kan echter niet meteen een onwil om de daders van dit misdrijf op te sporen afgeleid worden. Het ontbreken van een concreet resultaat kan immers te wijten zijn aan diverse factoren, zoals, wat u ook aangaf, de onbekendheid van de daders of het gebrek aan getuigen.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de RAE-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op

grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de RAE. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen.

Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw identiteit en nationaliteit staan hier niet ter discussie.

Aan het feit dat u geen eigendom heeft in Pozheran wordt op zich niet getwijfeld. Dit is echter een probleem van louter economische aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming..

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner I. S. (...) (O.V. 5.791. 809) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 oktober 2011 aan dat zijn tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan het feit dat er een tiental jaren verlopen zijn tussen het verhoor van zijn eerste asielaanvraag en dit bij zijn tweede en dat hij "gepreciseerd heeft dat ze hebben willen schieten doch niet hebben geschoten" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Hij laat eveneens gelden dat hij het niet eens is met de argumentatie in de bestreden beslissing over de KFOR. Hij stelt dat de KFOR hem gezegd had dat ze zich niet inlieten met zaken van wagens zonder nummerplaat maar alleen met daders die op heterdaad konden betrapt worden.

Hij stelt dat de KFOR de tweede maal zelfs niets hebben ondernomen ondanks de klacht die werd ingediend. Verzoeker verklaart dat er later door de talrijke problemen wel in het algemeen

controleposten werden opgezet “*doch de daders opsporen in zijn zaak daar lieten ze zich niet mee in*” (zie het verzoekschrift, p. 4); verzoeker meent dat ze alleen de schijn gaven dat er aan de klacht iets gedaan zou worden.

Verzoeker is vervolgens van mening dat de daden gebeurd zijn uit “*puur racistische en ethnische (sic) overwegingen*”; hij kreeg steeds te horen “*hey Roma ga weg, ga naar serviê (sic)*” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij meent dan ook duidelijk te hebben aangetoond dat in de praktijk geen echt gevolg werd gegeven aan zijn problemen en dat hij nog steeds een actueel risico loopt.

Verzoeker is het verder oneens met het door de commissaris-generaal “*voorgesteld situatiebeeld van Kosovo*” en voegt een rapport bij van “*Minority Rights Group international*” van 27 mei 2009. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat kleinere minderheden zoals “*Ashkali, Bosniaks, Kroaten, Egyptenaren Gorani, Roma en Serviêrs en turken*” (zie het verzoekschrift, p. 5) het land verlaten omdat ze worden uitgesloten en gediscrimineerd. Verzoeker citeert de MRG executive director: “*restrictions of movement and political, social and economic exclusions are particularly experienced by smaller minorities*”.

Het rapport stelt volgens verzoeker eveneens dat sommige minderheden, zoals de Turken en Bosniaks, terug kunnen keren naar hun land, maar dat dit voor de RAE-gemeenschap niet mogelijk is aangezien ze geen “*andere land van oorsprong*” hebben. Dit kan, aldus verzoeker, leiden tot verarming en verdere marginalisatie.

Verzoeker benadrukt dat zijn nationaliteit en identiteit niet in vraag wordt gesteld, en dat dit duidelijk betekent dat hij nergens naartoe kan.

Hij is dan ook van mening dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem het vluchtelingenstatuut toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker aangaande de achtervolgingen en beschietingen kunnen niet verklaard worden door te stellen dat er *“tiental jaren verlopen zijn tussen beide ondervragingen”*. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Wat deze problemen betreft, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken dat toen u in 2000 in Prishtinë was u in de menigte iemand zag die u met een revolver wou doden, dat u toen naar uw wagen vluchtte en wegreed. U werd nog een aantal kilometers door een wagen gevolgd, maar deze kon u niet inhalen omdat u met een snelle wagen reed. U sprak toen over slechts één achtervolging (DVZ 1e AA, vraag 41). Bij uw tweede asielaanvraag vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door een Albanees in Prishtinë beschoten werd en dat u door een geblindeerde wagen achtervolgd werd. Bij een tweede achtervolging botste de achtervolgende auto enkele keren tegen uw wagen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u door een wagen achtervolgd werd en dat u merkte dat, toen u vaart minderde, men u wou beschieten. De auto werd echter niet beschoten. Andere schietincidenten vermeldde u niet. U verklaarde tevens tweemaal achtervolgd geweest te zijn. Bij de tweede achtervolging deed de achtervolgende auto alsof hij tegen uw wagen wou botsen (CGVS II, p. 2; p. 4-5). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaard had beschoten te zijn, ontkende u gezegd te hebben dat uw belagers geschoten hebben (CGVS II, p. 8). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde achtervolgingen.”

Verzoekers bewering dat hij *“gepreciseerd heeft dat ze hebben willen schieten doch niet hebben geschoten”* is een loutere herhaling van wat hij eerder verklaarde op zijn gehoor en doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

De Raad neemt deze motivering dan ook over.

Wat betreft verzoekers bewering dat de KFOR in zijn zaak niets zou ondernomen hebben, sluit de Raad zich aan bij het standpunt van de commissaris-generaal dat deze bewering niet overeenstemt met de beschikbare informatie.

Uit deze informatie, die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien blijkt uit gesprekken met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze op zich etnisch geïnspireerd zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Verzoeker verklaarde trouwens zelf dat KFOR wél tussenkwam toen een persoon hem aan de grens met Macedonië dreigde aan te vallen en KFOR nam nota van verzoekers klachten in verband met de achtervolgingen.

Uit het loutere feit dat het onderzoek in het kader van deze zaak geen vruchten afwierp, kan geen onwil om de daders van dit misdrijf op te sporen, afgeleid worden; het ontbreken van een concreet resultaat kan immers te wijten zijn aan diverse factoren, zoals de onbekendheid van de daders of het gebrek aan getuigen.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet op de bescherming kan rekenen van de Kosovaarse autoriteiten.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport bij van "Minority Rights Group international" van 27 mei 2009 waaruit volgens hem de penibele situatie van minderheden blijkt in zijn land van herkomst. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie die op het terrein werd ingewonnen, afkomstig is van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo schetst.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst doet geen afbreuk aan de omstandige en gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vervat in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoekers vluchtmotieven niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging gelet op de zijn tegenstrijdige verklaringen en het feit dat hij niet aannemelijk kon maken dat hij niet op de bescherming kan rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE